

Κώστας Γουλιάμος

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

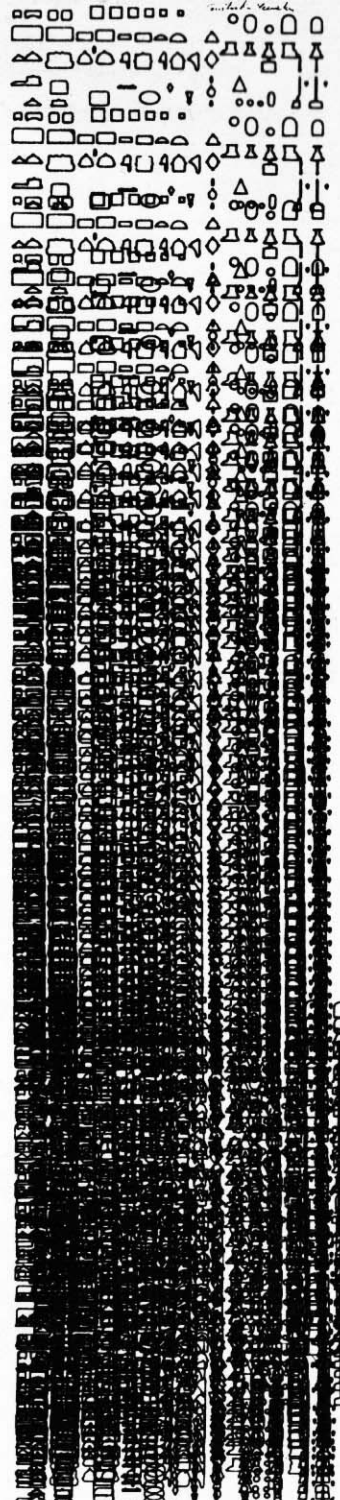
Κάθε πρωί, λευκές καταγίδες
Σέρνουν πελώρια στάχνα.
Μετακινοῦν τροχούς ἀλόγων.
Κάθε πρωί, μεταμφιέζεται ἡ μοναξιά μου
Τά βήματά μου ἔρχονται προσωρινά,
Ὁξειδώνουν τόν θάνατο καί δραπετεύουν
Μέσα ἀπό πιεστήρια.
Ἀκόμα μιὰ μετάγγιση:
(ἢ δίψα τῶν ἀγαλμάτων
σάν ἐμβατήριο ὑπαινίσσεται)

Κάθε πρωί, δέν ἀρχίζει ἡ ζωή.
Μόνο τό βράδυ,
Ὅταν ἡ θλίψη νυχτώνει,
Δίνω ὄνομα στό ταξίδι μου.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Αὐτή τή νύχτα
Μή κρύβεις τή φωνή σου
Μή τρέμεις τό σῶμα μου.
Αὐτή τή νύχτα
Ἡ προσευχή τῶν φυλακισμένων δραπέτευσε
Ὁ χτύπος τῆς ρολοί τῆς πλατείας
Ἀποστηθίζει τήν ὁμιλία τῶν χρόνων.
Αὐτή τή νύχτα
Ὅπως ἔρχεσαι ἀπό τίς ἠλεκτρικές συνοικίες
Καί ἡ ψυχή σου ἀγγίζει τή γλώσσα τῶν ναυαγῶν
Ἐμεῖς θά φεύγουμε μέ πληγές
Μέ λάβαρα, ὄλο θά φεύγουμε.
Αὐτή τή νύχτα
Οἱ αἰχμάλωτοι ἀνασαίνουν τά χρόνια τους.

Ὁ θάνατος εἶναι ἓνα ὄνομα
Χωρίς ὀρθογραφία.

Κώστας Γουλιάμος

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου